

Weöres Sándor: A nő

A nő: tetőtől talpig élet.

A férfi: nagyképű kísértet.

A nőé: mind, mely élő és halott,

úgy, amint két-kézzel megfogadhatod;
a férfié; minderről egy csomó
kétes bölcsesség, nagy könyv, zagyva szó.

A férfi - akár bölcs, vagy csiznavarga -
a világot dolgokká széthabarja
s míg zúg körötte az egy-örök áram,
cimkék között jár, mint egy patikában.
Hiában száll be földet és eget,
mindég semmiségen át üget,
mert hol egység van, részeket terem,
és névvel illeti a végtelent.
Lehet kis-ember, lehet nagy-vezér,
alkot s rombol, de igazán nem él
s csak akkor él - vagy tán csak élni látszik -
ha nők szeméből rá élet sugárzik.

A nő: mindennel pajtás, elven
csak az aprózó észnek idegen.
A tétlen vizsgálótól összefagy;
mozogj és mozgasd s már királya vagy:
ő lány sóvárgás, helyzeti erő,
oly férfit vár, kitől mozgásba jő.
Alakja, bőre hívást énekel,
minden hajlása életet lehel,
mint menny a záport, bőven osztogatva;
de hogyha bárki kétkedően fogadja,
tovább-libeg s a legény vérig-sértve
letottyan cimkéinek bűvkörébe.
Valóság, eszme, álom és mese
úgy fér hozzá, ha az ő köntöse;
mindent, mit párja bölcsességbe ránt,
ő úgy visel, mint cinkos pongyolát.

Március 8.

2017. március 08. szerda, 21:29

A világot, mely észnek idegenség,
bármeddig hántod: mind őnéki fátyla;
és végső, királynői díszruhája
a meztelenség.